

ΤΖΟΡΤΖ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Το Δίδυμο

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Αντώνης Καλοκύρης

Σ Υ Γ Χ Ρ Ο Ν Η Ξ Ε Ν Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 315

Τζορτζ Πελεκάνος, *Το Δίδυμο*

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Double*

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια, διορθώσεις: Άγης Μπράτσος

Σελιδοποίηση: ΦΑΣΜΑ ΑΦΟΙ Καπένη Κ. & Α. Ο.Ε.

Φιλμ, μοντάζ: Κέντρο Γρήγορης Εκτύπωσης

Copyright© George P. Pelecanos, 2013

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, NY, USA. All rights reserved

Copyright® για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα, 2014

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Little, Brown and Company, Νέα Υόρκη, 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2014

Κ.Ε.Τ. 9494 Κ.Ε.Π. 912/14

ISBN 978-960-16-6014-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σ' άλλους το ψάρεμα αρέσει και σ' άλλους το κυνήγι
Και σ' άλλους αρέσει το κανόνι που βρυχάται όταν ρίχνει.

«Whiskey in the Jar»
παραδοσιακό ιρλανδέζικο τραγούδι

Ο ΤΟΜ ΠΙΤΕΡΣΕΝ καθόταν κορδωμένος πίσω από το γραφείο του. Φορούσε τζιν ραμμένο κατά παραγγελία, μπότες με φερμουάρ, γκριζογάλανο πουκάμισο Ben Sherman και γκριζογάλανη γραβάτα με μεγάλα λευκά πουά. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν επιμελώς ατημέλητα. Τα χέρια διπλωμένα στα γόνατά του.

Ο Σπίρο Λούκας, σε μια καρέκλα μπροστά από το γραφείο, φορούσε στενό βαμβακερό παντελόνι με εξωτερικές τσέπες, απλό λευκό μπλουζάκι και μποτάκια Nike. Ο Λούκας, ο ερευνητής του Πίτερσεν, παρατήρησε το ντύσιμο του δικηγόρου με περιέργεια και θυμηδία.

«Τι συμβαίνει;» είπε ο Πίτερσεν.

«Τα ρούχα σου» είπε ο Λούκας. «Μου φαίνονται κάπως».

«Φοράω γραβάτα μόνο όταν πηγαίνω στο δικαστήριο».

«Κάτι άλλο φταίει».

«Σκέψου τον πατέρα σου. Θα καταλάβεις». Ο Πίτερσεν χαμήλωσε το βλέμμα στο περιεχόμενο του κίτρινου φακέλου που ήταν ανοιχτός στο γραφείο του. Δίπλα υπήρχαν κι άλλοι φάκελοι τοποθετημένοι σε ένα ενισχυμένο όρθιο κλασέρ, χοντρό σαν τηλεφωνικός κατάλογος. «Ας επιστρέψουμε στην υπόθεση».

Συζητούσαν την περίπτωση του Κάλβιν Μπέιτς, ενός

πελάτη του Πίτερσεν. Ο Μπέιτς αντιμετώπιζε την κατηγορία της ανθρωποκτονίας πρώτου βαθμού για τον θάνατο της ερωμένης του, της Εντουίνα Κρίστιαν.

«Πού βρέθηκε το πτώμα;» είπε ο Λούκας. Άνοιξε το Moleskine τσέπης που είχε μαζί του κι ετοιμάστηκε να γράψει.

«Όταν τελειώσουμε, θα πάρεις αυτόν εδώ τον λεπτό φάκελο».

«Ξέρεις ότι μ' αρέσει να σημειώνω. Οι λεπτομέρειες βοηθάνε το μυαλό μου να βρίσκει λύσεις».

«Το πτώμα της Εντουίνα βρέθηκε στο Νότιο Μέρυλαντ. Σ' ένα δασάκι της επαρχίας Τσαρλς, κοντά στον αυτοκινητόδρομο Ίντιαν Χεντ. Γνωρίζεις καθόλου την περιοχή;»

«Πηγαίνω κατά καιρούς με το καγιάκ μου».

«Τα ίχνη της Εντουίνα είχαν χαθεί για μια βδομάδα. Όταν η αστυνομία άρχισε να ερευνά την εξαφάνισή της, η μητέρα της Εντουίνα έστρεψε την προσοχή τους στον εραστή της κόρης της. Ο Μπέιτς ήταν σεσημασμένος και επί χρόνια διατηρούσε κατά διαστήματα εξωσυζυγική σχέση με την Εντουίνα».

«Ήταν και οι δύο παντρεμένοι;»

«Ο Μπέιτς ναι. Η Εντουίνα όχι».

«Πώς βρήκαν οι μπάτσοι την Εντουίνα;»

«Τους οδήγησε ο Μπέιτς, αν και με έμμεσο τρόπο. Ήταν στο Πρόγραμμα Υψηλής Επιτήρησης που χρησιμοποιούν οι Προδικαστικές Υπηρεσίες».

«Α, το ΠΥΕ. Το έχω υπόψη μου. Δηλαδή, ο Μπέιτς ήταν ήδη κατηγορούμενος;»

«Για ναρκωτικά. Τίποτα βίαιο, απλώς είχε παραβιάσει κάποιους όρους και κινδύνευε να ξαναμπεί φυλακή».

«Άρα, φορούσε βραχιολάκι με GPS».

«Στον αστράγαλο. Η συσκευή καταγράφει ανά δέκα δευτερόλεπτα τις συντεταγμένες γεωγραφικού μήκους και πλάτους και ενημερώνει ανά λεπτό τη βάση δεδομένων μιας ιδιωτικής εταιρείας που έχει σύμβαση με το ΠΥΕ».

«Ποιας εταιρείας;»

«Ονομάζεται Satellite Tracking of People*. Πολύ οργανωτικό, δε νομίζεις;»

«Το Άγγιγμα του Κακού** είναι από τις αγαπημένες μου ταινίες».

«Σπίρο, υπάρχουν φορές που κάνεις ό,τι περνάει απ' το χέρι σου για να εκνευρίζεις τους άλλους».

«Ναι, αλλά με βολεύει. Δηλαδή η εταιρεία ονομάζεται STOP».

«Εσείς οι πρώην στρατιωτικοί λατρεύετε τα ακρωνύμια».

«Και η αστυνομία πήρε τα δεδομένα από τη STOP για να μάθει πού βρισκόταν ο Μπέιτς».

«Ακριβώς. Εισήγαγαν τις συντεταγμένες σε ένα δορυφορικά συγχρονισμένο χάρτη, δημιουργώντας ένα βίντεο με τις κινήσεις του σε πραγματικό χρόνο. Τα αποτελέσματα έχουν απόκλιση της τάξης των δεκαπέντε μέτρων. Οι κινήσεις του βραχιολάκια καταγράφονται ακόμα κι αν χρησιμοποιεί κινούμενο όχημα».

«Άσε με να μαντέψω» είπε ο Λούκας. «Η νεκροψία στην Εντουίνα Κρίστιαν καθόρισε κατά προσέγγιση την ώρα θανάτου. Οι συντεταγμένες δείχνουν ότι ο Μπέιτς

* Δορυφορικός Εντοπισμός Ατόμων. (Σ.τ.Μ.)

** Ο Λούκας συγγέει ηθελημένα τον συγγραφέα Τζορτζ Όργουελ με τον Όρσον Ουέλς, σκηνοθέτη της εν λόγω ταινίας. (Σ.τ.Μ.)

ήταν στο Νότιο Μέρυλαντ, όπου βρέθηκε το πτώμα της Εντουίνα, την ίδια ώρα. Σωστά;»

«Τα στοιχεία είναι ακόμη πιο επιβαρυντικά. Ο Μπίετς είχε καταγγείλει ότι του έκλεψαν το Jeep σχεδόν ταυτόχρονα με την εξαφάνιση της Εντουίνα».

«Μοντέλο και χρονιά;»

«Cherokee του 2000. Ίδιο με το δικό σου».

Ο Λούκας είχε ένα μοντέλο του 2001, όμως οι διαφορές ήταν ανάξιες λόγου. Το συγκεκριμένο μοντέλο που θυμίζει κουτί κι είχε κινητήρα I-6 το συναντούσες αρκετά συχνά σε αυτοκινητόδρομους, παραλίες και στους δρόμους της πόλης, παρ' όλο που η παραγωγή του είχε σταματήσει εδώ και έντεκα χρόνια.

«Το Jeep βρέθηκε στην Ουάσινγκτον» είπε ο Πίτερσεν. «Το είχαν λούσει με εύφλεκτο υγρό και του 'βαλαν φωτιά. Το Εγκληματολογικό δεν μπόρεσε να κάνει σχεδόν τίποτα. Δε βρέθηκαν κάλυκες από σφαίρες. Ούτε αποτυπώματα ή τριχοειδή θυλάκια. Πάντως, στο σασί βρήκαν ίχνη από θάμνους και χώμα, που σημαίνει ότι το αμάξι είχε κινηθεί πρόσφατα εκτός δρόμου».

«Άλλωστε, γι' αυτό είναι φτιαγμένο. Πώς βρήκαν οι μπάτσοι το πτώμα της Εντουίνα;»

«Οι συντεταγμένες από το GPS τούς οδήγησαν σε ένα αγρόκτημα σε μια περιοχή με πυκνό δάσος. Βρήκαν ίχνη από λάστιχα στον χωματόδρομο που χωνόταν στο δάσος. Τα σημάδια ταιριάζουν με τα πέλματα των ελαστικών του καμένου Jeep».

«Ναι, αλλά πώς ακριβώς βρήκαν την Εντουίνα;»

«Η τεχνολογία τούς οδήγησε στην περιοχή. Η φύση, στο πτώμα. Είδαν κάποιες βαμβακίνες να κάνουν κύκλους πάνω από τις δεντροκορφές. Προχώρησαν προς το σημείο που

πετούσαν τα πουλιά και μπήκαν στο δάσος. Η Εντουίνα είχε δεχτεί μια σφαίρα εξ επαφής πίσω από το αυτί και στο κρανίο της βρέθηκε ένας κάλυκας μικρού διαμετρήματος. Τα αρπακτικά την είχαν περιποιηθεί δεόντως».

Ο Πίτερσεν πήρε από τον φάκελο κάμποσες φωτογραφίες, σε κανονικές διαστάσεις και σε μεγέθυνση, και τις έσπρωξε στο γραφείο προς την πλευρά του Λούκας. Έδειχναν τα ίχνη από τα λάστιχα που βρέθηκαν στην επαρχία Τσαρλς. «Πρόσεξες κάτι;» είπε ο Πίτερσεν. Καθώς ο Λούκας δεν απάντησε, ο Πίτερσεν πρόσθεσε: «Τα λάστιχα είναι μάλλον χοντρά για το συγκεκριμένο μοντέλο, έτσι δεν είναι;»

«Αυτό δε σημαίνει κάτι. Στο δικό μου έχω 18άρια. Όμως έχω δει και 22άρια σε κάτι Cherokee με πειραγμένες αναρτήσεις». Ο Λούκας παρατήρησε μία από τις φωτογραφίες. Κάτι υπήρχε εκεί, αν και θα το συνειδητοποιούσε αργότερα. «Μπορώ να τις κρατήσω;»

«Ετοίμασα τον φάκελο για χάρη σου. Έχω επίσης όλο το προανακριτικό υλικό αν θες να ρίξεις μια ματιά, εδώ στο γραφείο. Τριακόσιες πενήντα σελιδούλες».

«Έλεγα να τσιμπήσω κάτι».

«Μείνε και ασχολήσου με το υλικό. Θα πάω στο Κάρμινς στην 7η. Μπορώ να σου φέρω κάτι».

«Καλαμάρι με κόκκινη σάλτσα».

Ο Πίτερσεν έκανε μια αποδοκιμαστική χειρονομία. «Φαΐ για χωριάτες».

«Μόνο το βράδυ πέφτει βαρύ» είπε ο Λούκας. «Απ' ό,τι φαίνεται, έχουν στριμώξει για τα καλά τον φίλο σου τον Μπέιτς».

«Όχι ακόμα» είπε ο Πίτερσεν. «Το σίγουρο είναι ότι παίζω εκτός έδρας. Η δίκη γίνεται στη Λα Πλάτα. Δεν έχω

ξαναβρεθεί στο συγκεκριμένο μέγαρο, ούτε ξέρω τους δικαστές σ' εκείνα τα μέρη. Χρειάζομαι τη βοήθειά σου. Οτιδήποτε μπορέσεις να μου βρεις».

«Πιστεύεις ότι ο Μπέιτς τη δολοφόνησε;»

«Μου είναι αδιάφορο».

«Τι κίνητρο θα μπορούσε να έχει;»

«Σύμφωνα με τη μητέρα της, η Εντουίνα προσπαθούσε να τον χωρίσει. Αποφάσισε ότι αρκετό καιρό είχε χάσει μ' έναν παντρεμένο. Πιθανό σενάριο; Ο Μπέιτς δεν άντεξε τον χωρισμό. Αν δεν ήθελε να είναι μαζί του, δεν θα την άφηγε να πάει με κανέναν άλλο. Κάτι τέτοιο».

Ο Λούκας σηκώθηκε. Είχε αρχίσει να νιώθει στην πλάτη του ενοχλήσεις από την πραγματικά άβολη καρέκλα στα άνισα ξύλινα σανίδια που είχε ο Πίτερσεν στο πάτωμα του γραφείου. Ο δικηγόρος αρνιόταν να ανακαινίσει τα δωμάτια του σπιτιού του δέκατου ένατου αιώνα, στη γωνία 5ης και Ντι, κοντά στα ομοσπονδιακά δικαστήρια. Έλεγε ότι προτιμούσε να διατηρήσει άθικτη την «ακεραιότητα» του χώρου.

«*Between the Buttons*» είπε ο Λούκας σε μια στιγμή έκλαμψης, κοιτώντας το πουκάμισο και τη γραβάτα του Πίτερσεν. Ακολουθώντας την υπόδειξη του δικηγόρου, ο Λούκας σκεφτόταν τον μακαρίτη τον πατέρα του, τον Βαν Λούκας, και την εκτενή του συλλογή με βινίλια των Rolling Stones, από το πρώτο ομώνυμο άλμπουμ ως το *Tattoo You* του 1981, το οποίο πολλοί, μεταξύ αυτών και ο πατέρας του, θεωρούσαν τον τελευταίο σημαντικό δίσκο τους.

«Έτσι μπράβο» είπε ο Πίτερσεν. «Ο Charlie Watts φοράει κάτι αντίστοιχο στο εξώφυλλο. Βέβαια, φοράει κι ένα σταυροκουμπωτό παλτό, αλλά μάλλον κάνει ζέστη σήμερα για κάτι τέτοιο».

«Και γιατί ντύθηκες έτσι; Πες μου ότι είσαι συνδρομητής και στο *Teen Beat!*»

«Προτιμώ το *Tiger Beat**».

«Γιατί διάλεξες το συγκεκριμένο άλμπουμ;»

«Την πλάκα μου κάνω. Το εξώφυλλο είναι σούπερ και το άλμπουμ παραγνωρισμένο, ειδικά η βρετανική έκδοση. Το “Backstreet Girl” είναι από τα ωραιότερα τραγούδια που είπαν ποτέ τα παιδιά. Οι Beatles δεν ηχογράφησαν ποτέ τους κάτι τόσο ειλικρινές ή αληθινό».

Ο Λούκας αδιαφορούσε για το παιχνίδι Beatles εναντίον Stones, οπότε δεν αντέδρασε. Στα μουσικά θέματα, ειδικά στο κλασικό ροκ, είχε μεγάλες ελλείψεις συγκριτικά με τον Πίτερσεν, που ναι μεν δεν έπαιζε κάποιο όργανο αλλά ήταν παθιασμένος γνώστης. Πριν από λίγους μήνες είχε πραγματοποιήσει το ετήσιο ταξίδι του στο Jazz Fest, όπου συνήθως παρακολουθούσε και τα δύο Σαββατοκύριακα του φεστιβάλ και επέστρεφε διαλυμένος, με εγκαύματα απ’ τον ήλιο, πονοκεφάλους και πέντε κιλά παραπάνω.

«Η αλήθεια είναι ότι δείχνεις στην τρίχα» είπε ο Λούκας. «Σαν κομμωτής στην Κάρναμπυ Στριτ. Ή κάτι τέτοιο».

«Ενώ εσύ; Πού το ψώνισες το μπλουζάκι; Δεν είναι Fruit of the Loom».

«American Apparel».

* Το *Tiger Beat* είναι ένα αμερικανικό περιοδικό για το εφηβικό κοινό (απευθύνεται κυρίως σε κορίτσια) με κουτσομπολιά για τα εφηβικά είδωλα, μουσικά και κινηματογραφικά νέα και μόδα. Κυκλοφόρησε το 1965. Το *Teen Beat* στόχευε στο ίδιο κοινό (αν και το διάβαζαν περισσότερο αγόρια). Κυκλοφόρησε το 1967 και η έκδοσή του σταμάτησε το 2007. (Σ.τ.Μ.)

«Να υποθέσω ότι είναι medium, όχι large. Μια ζωή τα παίρνεις ένα νούμερο μικρότερα».

«Εφαρμόζουν καλύτερα. Υπονοείς κάτι;»

«Η εμφάνισή σου είναι εξίσου επιμελημένη με τη δική μου».

«Να λείπουν οι συγκρίσεις. Ξύπνησα το πρωί και έβαλα ότι βρήκα μπροστά μου».

Με ύψος λίγο παραπάνω από 1,80 ο Λούκας δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλός, και στα 87 κιλά, το καλοκαιρινό του βάρος, ούτε ιδιαίτερα επιβλητικός. Όχι ότι το έπαιζε γκόμενος. Είχε μαύρα μαλλιά που του τα έκοβε κοντά ένας Νιγηριανός κουρέας στο Άφρικατς στη λεωφόρο Τζόρτζια και δε φορούσε κοσμήματα, με εξαίρεση ένα σταυρουδάκι και μια χάντρα για το μάτι. Δεν ήταν εντυπωσιακά όμορφος, σίγουρα όχι όπως ο κατά ένα χρόνο μεγαλύτερος αδελφός του, ο Λίο, που θύμιζε τον Ντένζελ Ουάσινγκτον στα νιάτα του. Όμως είχε κάτι ιδιαίτερο. Όταν περπατούσε στον δρόμο ή έμπαινε σε κάποιο μπαρ, οι γυναίκες τον πρόσεχαν. Ορισμένες ένιωθαν φωτιά στα σκέλια τους. Πρόσφατα είχε κλείσει τα τριάντα ένα και παρέμενε λυγρόκορμος, γεροδεμένος και γυμνασμένος όσο τη μέρα που αποστρατεύτηκε.

«Για να μην το ξεχάσω» είπε ο Πίτερσεν. «Όση ώρα λείπω για το φαγητό σου, κομμένα τα πάρε δώσε με τις ασκούμενές μου».

«Μάλιστα».

«Έχεις δει την Κονστάνς τώρα τελευταία;»

«Όχι» είπε ο Λούκας.

«Σκόπευα να της δώσω προαγωγή».

«Μάλλον είχε άλλα σχέδια».

«Ότι κι αν έγινε μεταξύ σας, το σίγουρο είναι ότι δεν

ήθελε να σ' έχει στα πόδια της. Γι' αυτό και έφυγε από το γραφείο. Όταν έχεις την ευκαιρία να είσαι με μια τόσο εξαιρετική κοπέλα όσο η Κονστάνς... Σπίρο, δε βρίσκεις κάθε μέρα τέτοιες εκλεκτές γυναίκες».

«Περάσαμε καλά» είπε ο Λούκας. «Μου άρεσε η Κονστάνς».

Ήξερε ότι ήταν κάτι το ιδιαίτερο. Όμως είχε πάει και με κάποια άλλη όσο ήταν μαζί της. Ποτέ δεν υποσχέθηκε στην Κονστάνς, άμεσα ή έμμεσα, ότι θα ήταν πιστός. Ήταν νέος και προσπαθούσε να αναπληρώσει τον χαμένο χρόνο. Λυπόταν που η σχέση τους δεν προχώρησε, αλλά δε μετάνιωνε.

Ο Πίτερσεν παρατήρησε τον Λούκας, ένα βετεράνο πεζοναύτη του Ιράκ που είχε πολεμήσει στη Φαλλούτζα, όπου είχαν σημειωθεί οι χειρότερες συγκρούσεις, από σπίτι σε σπίτι, του πολέμου, ίσως και όλων των πολέμων. Έναν άντρα που είχε χάσει τα νιάτα του στη Μέση Ανατολή και επέστρεψε αναζητώντας κάτι αντίστοιχο με όσα βίωνε εκεί καθημερινά: ένα νόημα για να ζει και έντονες εμπειρίες. Ο Πίτερσεν διαισθανόταν ότι πίσω από το ψυχραιμο προσωπείο του ερευνητή του υπήρχαν κατάμαυρες σκιές. Συμπαθούσε τον Λούκας, κατά καιρούς με τρόπο πατρικό, όμως στα προσωπικά θέματα, λόγω σεβασμού, ο Πίτερσεν δεν τον ζόριζε.

«Για να ξαναγυρίσουμε στον Μπέιτς» είπε ο Πίτερσεν. «Βρες μου κάτι».

Ο Λούκας είπε: «Αυτό θα κάνω».

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ ο Λούκας κάπνισε λίγο χόρτο κι έπειτα άρπαξε το καινούριο του ποδήλατο, το έβαλε στον ώμο

και κατέβηκε τα σκαλιά του σπιτιού του. Τα καλοκαιρινά βράδια ήταν τα αγαπημένα του για ποδηλατάδα.

Ο Λούκας νοίκιαζε το ρετιρέ ενός σπιτιού στη γωνία Έμερσον και Πάινυ Μπραντς Ρόουντ, στο Νόρθουεστ, ένα τετράγωνο δίπλα σε μια βουκολική αλάνα στα Χάιτς της 16ης. Η σπιτονοικοκυρά του, μια ηλικιωμένη κάτοικος Ουάσινγκτον τέταρτης γενιάς, η κυρία Λι, έμενε στο ισόγειο. Το νοίκι ήταν λογικό, ενώ υπήρχε άπλετος χώρος για τα ποδήλατα και το καγιάκ του, που το στερέωνε σε γάντζους στο πίσω μπαλκόνι. Όταν η κυρία Λι το ζητούσε, της έκανε μαστορέματα στο σπίτι, ενώ κατά καιρούς έπαιρνε μόνος του την πρωτοβουλία. Η τοποθεσία, ένα εξοχικό σημείο μέσα στην πόλη, ήταν ιδανική για εκείνον, αν και υποψιαζόταν ότι σύντομα θα έχανε την ησυχία του. Μια τεράστια εκκλησία Μορμόνων είχε χτιστεί στην απέναντι πλευρά της αλάνας και ετοιμαζόταν να ανοίξει τις πόρτες της. Για την ώρα, πάντως, όλα ήταν ήσυχα.

Πρόσφατα είχε αγοράσει ένα μεταχειρισμένο ποδήλατο Greg LeMond από έναν φίλο του που ετοιμαζόταν να φύγει από τη χώρα για μια δεύτερη θητεία στο Αφγανιστάν. Το μηχανήμα ήταν εξαιρετικό, αν και δεν του άρεσε που ήταν βαμμένο στα χρώματα του ουράνιου τόξου, ενώ αδιαφορούσε για τις μάρκες. Μόλις το πήρε, καθάρισε, έτριψε, γυάλισε και έβαψε μαύρα τον σκελετό και τα δίχαλα. Δεν άλλαξε τους κόκκινους τροχούς, αφού του φαινονταν τέλειοι. Το ποδήλατο ήταν γρήγορο, πολύ περισσότερο από εκείνο που χρησιμοποιούσε εδώ και χρόνια.

Ο Λούκας ανέβηκε στη σέλα, έβαλε τα πόδια στα κλιπ, ακολούθησε τη 14η ως το κέντρο, έστριψε προς Νόρθιστ μέσω της Κέι, έφτασε στο τετράγωνο με τα τετρακοσάρια της οδού Έιτς, κλείδωσε το ποδήλατο σε ένα κολονάκι

και μπήκε στο Μπάουνταρυ Ρόουντ, ένα εστιατόριο στην άκρη της αναπτυσσόμενης συνοικίας Άτλας. Σε αντίθεση με τις οδούς Γιου και 7η που ήταν στο κέντρο των ταραχών και είχαν ωφεληθεί ταχύτερα από την κατασκευή του μετρό και των υπόγειων σταθμών, η οδός Έιτς είχε χρειαστεί σαράντα χρόνια ώσπου να αναγεννηθεί μετά τις φωτιές του '68. Τα φωτισμένα καταστήματα και οι ήχοι από τις συζητήσεις και τα γέλια στον δρόμο έδειχναν ότι τώρα πια ευημερούσε.

Το Μπάουνταρυ Ρόουντ ήταν ένας άνετος διώροφος χώρος: τούβλινοι τοίχοι, ένας χαρακτηριστικός πολυέλαιος, ήρεμη ατμόσφαιρα. Ο Λούκας κάθισε στην μπάρα. Ο υπεύθυνος της βραדיνής βάρδιας, ο Νταν, συχνά έβαζε ρέγκε και dub στο ηχοσύστημα, ένα πρόσθετο πλεονέκτημα για τον Λούκας. Συν ότι μπορούσε να έρχεται όπως ήταν –απόψε με μαύρο ποδηλατικό σορτσάκι κι ένα απλό λευκό μπλουζάκι– χωρίς να αισθάνεται παράταιρος. Παρήγγειλε μια Stella από τη γυναίκα στο μπαρ, μια φίλη ονόματι Αμάντα Μπραντ, που τον είχε πάρει τηλέφωνο ζητώντας να τον δει. Είχε γλιτώσει την Αμάντα από μπλεξιμάτα σε άλλα μαγαζιά, οπότε οι δυο τους είχαν παρελθόν. Επίσης, εκείνη γνώριζε ότι αναλάμβανε εξωτερικές δουλειές και τι μπορούσε να κάνει.

«Θα φας απόψε, Σπίρο;» είπε η Αμάντα όταν του πήγε την μπίρα.

«Λέω να πάρω την μπριζόλα. Μισοψημένη».

«Θα τα πούμε σε λιγάκι, εντάξει; Αυτή τη στιγμή πνίγομαι».

«Δε βιάζομαι» της είπε.

Από τα μεγάφωνα άκουσε τον Linton Kwesi Johnson και ήπιε λίγη παγωμένη μπίρα από το μπουκάλι. Στην

άκρη της γεμάτης μπάρας πρόσεξε μια όμορφη γυναίκα να κάθεται μόνη. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν, χωρίς εκείνη να κοιτάξει αλλού. Τελικά, ο Λούκας αναγκάστηκε να ανοιγοκλείσει τα μάτια και να στρέψει αλλού το βλέμμα του. Συνήθως ήταν γεμάτος αυτοπεποίθηση, όμως η τόλμη της τον τάραξε. Την επόμενη φορά που την κοίταξε, την είδε να σηκώνεται από το σκαμνί της. Την παρατήρησε να πλησιάζει πηγαίνοντας προς τις τουαλέτες. Φορούσε μαύρο τζιν, μαύρο φανελάκι και καφέ μηχανόβιες μπότες με λουρί και αγκράφα. Τα καστανά μαλλιά της έφταναν στους ώμους, με ανταύγειες στο χρώμα του κονιάκ. Είχε έντονη, πεταχτή μύτη και, καθώς περνούσε, ο Λούκας είδε τα ζωηρά γαλάζια μάτια της, υπέροχα παρά τον χαμηλό φωτισμό. Ήταν ψηλή, καλλίγραμμη, με πλούσιο στήθος· θύμιζε κινηματογραφικό αστέρι της δεκαετίας του '60 εισαγόμενο από τη Σουηδία ή την Ιταλία. Αφού προχώρησε, ο Λούκας παρατήρησε τους ώμους, τα μπράτσα και την πλάτη της, και το στόμα του στέγνωσε. Ήπιε μια γερή γουλιά.

Η Αμάντα επέστρεψε με το φαγητό του. Ο κόσμος στην μπάρα είχε αραιώσει κάπως.

«Τρώγε» του είπε γνέφοντας προς το πιάτο.

Ο Λούκας έκοψε και γεύτηκε την πρώτη μπουκιά. Κατάπιε και είπε: «Τι τρέχει;».

«Έχω μια φίλη ονόματι Γκρέις. Πρόσφατα είχε κάποια προβλήματα. Νομίζω ότι μάλλον μπορείς να τη βοηθήσεις».

«Τι είδους προβλήματα ακριβώς;»

«Γκομενικά. Μάλλον όχι ασυνήθιστο για εκείνη. Η Γκρέις μοιάζει να τραβάει ένα συγκεκριμένο τύπο άντρα. Είναι χωρισμένη, με μια ατέλειωτη σειρά από καθίκια γκόμενους. Δε μένουν μαζί της για πολύ».

«Μπορεί να φταίει η ίδια».

«Αν δεν την ήξερα, το ίδιο θα έλεγα. Έλα μου όμως που είναι καλός άνθρωπος. Εργάζεται για μια από εκείνες τις μη κερδοσκοπικές οργανώσεις που μαζεύουν τρόφιμα για παιδιά, παρ' όλο που έχει πτυχίο νομικής και θα μπορούσε να βγάζει πολύ περισσότερα».

«Άρα, το ελάττωμά της είναι η επιλογή της στους άντρες».

«Για παράδειγμα, ο τελευταίος με τον οποίο νταραβερίζόταν: σκέτος ψυχάκιος, ένα βήμα πριν από το ψυχιατρείο».

«Ξέρεις ότι δε σακατεύω κόσμο».

«Η υπόθεση είναι στα μέτρα σου. Της έκλεψε κάτι κι εκείνη το θέλει πίσω. Υποψιάζεται ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που την ξαλάφρωνε. Αλλά δεν μπορεί να το αποδείξει. Η αστυνομία δεν μπορεί να τη βοηθήσει. Χρειάζεται ιδιωτική βοήθεια».

«Τι πήρε ο εν λόγω κύριος;»

«Έναν πίνακα. Αυτό ξέρω μόνο. Αλλά νομίζω ότι της έκλεψε κι άλλα πολλά».

«Συναισθηματικά εννοείς».

«Θα καταλάβεις όταν τη γνωρίσεις».

«Ξέρει για την προμήθειά μου;»

«Της είπα ότι παίρνεις σαράντα τοις εκατό».

«Και αν γίνει η δουλειά, θα πάρεις ένα μέρος απ' τα εύρετρα, για τη σύσταση».

«Όχι αυτή τη φορά, Σπίρο. Όπως είπα, είναι φίλη».

«Δώσε μου τα στοιχεία της» είπε ο Λούκας. «Και τα στοιχεία της γυναίκας που κάθεται στην άλλη άκρη της μπάρας».

Η Αμάντα γύρισε το κεφάλι και είδε τη γυναίκα που

συνέχιζε να κάθεται μόνη, μ' ένα ποτό μπροστά της. «Δεν κατεβάζεις ποτέ τις κεραίες σου;»

«Μ' αρέσει να ζω έντονα. Ξέρεις πώς τη λένε;»

«Μαρτίνι Grey Goose, παγάκια, τρεις ελιές».

«Λέω να την κεράσω ένα».

«Πρωτότυπο».

«Δεν είπα ποτέ ότι είμαι έξυπνος. Απλώς, αποφασισμένος».

«Είσαι σίγουρος ότι θες να παίξεις σε τόσο ψηλή κατηγορία;»

«Ρώτησέ τη, σε παρακαλώ, αν θα ήθελε ένα ποτό, κερασμένο από μένα».

Η Αμάντα απομακρύνθηκε. Ο Λούκας την παρατήρησε να κάνει την προσφορά στη γυναίκα και λίγο μετά εκείνη μάζεψε το κινητό και την τσάντα της. Πριν σηκωθεί, άφησε χρήματα και κάτι άλλο στην μπάρα. Το βλέμμα της συνάντησε φευγαλέα το δικό του καθώς περνούσε από δίπλα του και τα υπέροχα χείλη της ανασηκώθηκαν σε μια υποψία χαμόγελου. Αμέσως μετά χάθηκε.

Η Αμάντα επέστρεψε. «Αρνήθηκε ευγενικά την προσφορά σου».

Ο Λούκας άνοιξε τα χέρια. «Βλέπεις; Δεν κερδίζω πάντα».

«Κι όμως, αυτό είναι το θέμα». Η Αμάντα άφησε μια χαρτοπετσέτα στην μπάρα μπροστά στον Λούκας. «Σου άφησε το τηλέφωνό της, όμορφε».

Ο Λούκας κοίταξε το όνομα και τον αριθμό, δίπλωσε τη χαρτοπετσέτα και την έχωσε στο τσεπάκι στο σορτσάκι του. «Κατά καιρούς η τύχη μου χαμογελά».

«Πώς τα καταφέρνεις;»

«Δεν ξέρω». Αλήθεια ήταν. Πάντοτε τον εξέπληττε

όταν κάποια γυναίκα έδειχνε να ενδιαφέρεται για εκείνον. Χωρίς καν να κουνάει το δαχτυλάκι του.

Ο Λούκας σηκώθηκε κι έβγαλε το πορτοφόλι του. Για λογαριασμό τριάντα δολαρίων άφησε άλλα είκοσι φιλοδώρημα. Αν η Αμάντα δεν ήθελε μερίδιο απ' την προμήθεια, τουλάχιστον μπορούσε να της φερθεί εντάξει.

«Σ' ευχαριστώ, πεζοναύτη».

«Χαρά μου».

«Κάνε μου μια χάρη. Θα σου δώσω τα στοιχεία της Γκρέις. Πάρε την».

«Όπως και δήποτε».

Στη διαδρομή ο Λούκας σκεφτόταν τη γυναίκα στην άκρη της μπάρας, την πρόκληση μιας νέας υπόθεσης, την προοπτική της αμοιβής, το κρεβάτι του, που τον περίμενε. Σεξ, δουλειά, χρήμα κι ένα άνετο κρεβάτι. Όλα όσα ονειρευόταν όταν ήταν στο εξωτερικό. Δεν ήθελε κανείς κάτι παραπάνω. Έβαλε μικρότερη ταχύτητα και βρήκε ρυθμό. Ήταν μια καλή βραδιά, γεμάτη υποσχέσεις.

Δεν μπορούσε να φανταστεί τι μπλέξιμο τον περίμενε.